

המשפחה יכולה נרתמה לעבודות המשק. הייתה חלוקת עבודה טبيعית בין כלנו. תפקידו של אבא היה לטפל בבעלי החיים בחצר. פרה וכמה כבשים אותן קניינו בהיותנו בראש פינה היו לנו מזוה שנים מספר. בהמשך הזמן נוספו פרות. פרה אחת קניינו מעדר מרעה בגולן. סוחרי הפרות הגיעו למושבה מובילים עד למכירה. קניינו מהם פרה כי פרות הגולן נהפכו לפרות טובות, טובות יותר מהפרות הערביות המצוירות. הפרה שקנינו הייתה כל כך פראית עד שקפיצה וברחה החוצה דרך חלון הרפת. בסופה של דבר הצלחנו לבית אותה בעמל רב ובעזרת פטנטים שונים.

רוחמה קיבלה מקלוריסקי כפרס, מעין פרס העבודה על עבודתה היוצאה מן הכלל במשק, עגלת דמשקית משובחת. הוא קנה את העגלת בקטנותה מאיכר גרמני בצרפת וביקש ממנו לנגדל אותה עבורו במשך שנה. אחרי שנה הביא אותה שי לרוחמה. הייתה זו מתנה נהדרת והפתעה גדולה, אלא שלאחר זמן נגנבה עגלת זו, ולא היה זה האסון האחרון במשק.

פרה אחת שלנו מטה אחורי שאכלה קש מעורב בעלי הרדוֹם מיובשים. בדרכם למעיין צנחת ומטה. פרות אחרות מטו ממחלה מדבקת. בזמן המלחמה נשארנו ללא פרות ולא חלב.

החולב הבלעדי במשפחה היה אבא. היה קם לפנות בוקר, מוקדם מאד, להאכיל את הסוסים לקראת יום העבודה ולהחלוב את הפרות. הודות לעוזה זו, יכולתי אני לחת את הסוסים בכל בוקר ולצאת לשדה, לעבודה, בלי שהיות. וכך בערב, הייתי מחזיר את הסוסים ואבא היה מטפל בהם.

את עבודות השדה הקשות - חריש וקציר, עשיתי אני. רוחמה הייתה העוזרת הראשית בכל עבודה בשדה ובחצר.

בזריעת תירס הייתה רוחמה שופכת את הגרעינים במשפך מיוחד, שהיה צמוד למחישה בעוד אני נהג את הסוסים עם המחרשה.

עמנואל היה צעיר עדין, לבן עשר, גדל וצמץ עם העבודות. מגיל צעיר מאד יכול היה לנסוע על המורוג בעבודת הדיש, היה זה תפקיד קבוע שלו.

תמר כבר הייתה חוליה באותו שנים ולא השתתפה.

עבודה שהיו חייבים לעשותה בשניים הייתה ניפוי הגרעינים. לכל סוג של גרעינים הייתה נפה מיוחדת.⁵

لتליית החימצה היו יוצאים כלנו. לעיתים לנו בשדה כדי להשכים קומ